

▼ Llocs

▶ ☐ Els meus llocs

▼ ☒ Llocs temporals

☒ [Re-localitzar](#)

Silvia Clotet

Octubre 2020

RE-LOCALITZAR

CONSIDERACIONS AL VOLTANT DEL LLOC-LLOC

Silvia Clotet Vidal

Treball Final de Grau Cultura del Disseny

Tutor: Octavi Rofes Baron

EINA, Centre Universitari d'Art i Disseny

Octubre 2020

CAT A partir d'un procés de recerca teòrica i d'exploració geogràfica que sorgeix de manera paral·lela, es defineix el concepte de Lloc-lloc per referir-se a uns indrets que eventualment compleixen funcions semblants a les d'un "Lugar antropológico".

Paraules clau:
Lugar antropológico
Lloc-lloc
Resignificar
Local

A través de l'ús i l'apropiació de les noves tecnologies, s'explora com generar noves lectures i maneres de parlar d'aquests indrets no normatius, amb l'objectiu de valorar si el Lloc-lloc és una eina per resignificar el que entenem com a local.

CAST A partir de un proceso de investigación teórica y exploración geográfica que surge de manera paralela, se define el concepto de Lugar-lugar para referirse a unos lugares que eventualmente cumplen funciones similares a las de un Lugar antropológico.

Palabras clave:
Lugar antropológico
Lugar-lugar
Resignificar
Local

A través del uso y la apropiación de las nuevas tecnologías, se explora cómo generar nuevas lecturas y formas de hablar de estos lugares no normativos, con el objetivo de valorar si el Lugar-lugar es una herramienta para resignificar lo que entendemos como local.

EN Starting from a process of theoretical research and geographical exploration that arises in parallel, the concept of Place-place is defined to refer to places that eventually fulfill functions similar to those of an anthropological place.

Keywords:
Anthropological place
Place-place
Resignify
Local

Through the use and appropriation of new technologies, it is explored how to generate new readings and ways of talking about these non normative places, with the aim of assessing whether the Place-place is a tool to re-signify what we understand as local.

📁 TFG_índex

- 📁 introducció
 - 📁 estàs_aquí_p.5
 - 📁 tema_p.7
 - 📁 objectius_p.17
 - 📁 metodologia_p.17
 - 📁 referents_pg.18
- 📁 qüest_prèvies_pg.21
- 📁 Re-localitzar_pg.31
 - 📁 Lloc-lloc_pg.32
 - 📁 doble_resistència_pg.33
 - 📁 dilema_del_mitjà_pg.34
 - 📁 definició_pg.36
 - 📁 acció_pg.37
 - 📁 5 verbs per parlar del Lloc-lloc_pg.38
 - 📁 instal·lació_pg.53
- 📁 conclusions_pg.55
- 📁 bibliografia_pg.58

Si algú li hagués dit a la Silvia de fa un any que en el seu treball final de grau estaria parlant d'un concepte relacionat amb l'espai, no s'ho creuria. Sempre l'he entès i l'he viscut com una culminació de tots els coneixements que has obtingut durant la teva carrera. Per aquesta raó trobar-se amb un tema que domines, que t'hi sents còmode, hauria de ser allò esperat.

Precisament per aquesta concepció del TFG, com a un espai còmode on fer les coses que ja coneixes i que has tractat durant anys, en el moment en el qual vaig començar a parlar d'espai em va generar bastant vertigen perquè mirant enrere els quatre anys d'estudis pràcticament no n'he parlat mai, ni he treballat amb ells.

Per tant, aquest treball és en gran part el repte de portar l'espai a un terreny on pugui sentir-me còmode per començar una investigació.

Per altra banda, podria dir que no em sorprèn de mi personalment començar un projecte en una zona de zero confort. Sempre busco les coses que no he fet mai, i per aquesta raó d'aquí sortirà alguna cosa nova per a mi, d'això n'estic bastant segura.

Temporalment, aquest tfg ve donat per la situació de confinament que vam viure farà ben poc, a la qual no vull fer una menció especial però sí que és innegable que té a veure amb aquests dos mesos de confinament. Segons Irit Rogoff, el tema d'investigació travessa al teòric i en el meu cas, després de donar moltes voltes, no va arribar fins aquell moment.

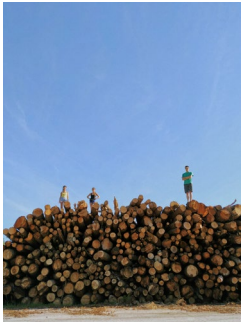
El confinament m'ha fet parar i veure on estic aturada. Vaig néixer i visc des de sempre en un poble que ara és més "el poble" que mai. Per la gran majoria que hi vivim, és dormitori. Treballem a la ciutat, estudiem a la ciutat i venim a descansar aquí. Està prou a prop per no anar a viure a la ciutat i prou mal comunicat per tenir ganes de fer-ho cada dia.

En aquest espai de temps "covídic" on la inèrcia d'anar i tornar s'ha aturat, m'he reconnectat al poble, a l'entorn, i he entès que serà així durant molt temps, tenint en compte que no reprendré els trajectes a Barcelona ni per universitat ni per feina, de moment. Passo de ser una habitant a temps parcial a una a temps complert. Aquest pas i l'aïllament dins d'uns límits que esperàvem que cada cop s'anessin ampliant, van fer que tant jo com segurament moltes altres persones descobrissin un

vinclé diferent amb els espais amb els quals convius normalment, tant els de la unitat més petita, la casa, com els de l'exterior.

En el meu cas, una manera de mirar, un recordatori d'alguns espais i les companyies per habitar-lo van ser el detonant del que finalment s'ha convertit en Re-localitzar.

Re-localitzar va sorgir com un títol per posar al "tema" dels correus que enviava a l'Octavi. Anomenar aquest treball Re-localitzar i que sigui la primera paraula que es llegeix, seria com començar la casa per la teulada. És resumir l'última intenció d'aquest treball.

nosaltres al Lloc-lloc

📁 tema

- 📁 Temporalitat i Sobremodernitat:
el repte de la efimeralitat
- 📁 habitant a temps parcial
habitant a temps complet
- 📁 Urbanalització - Poble niu
- 📁 el que no s'espera d'un paissatge
- 📁 escalar els conceptes
- 📁 Lugar antropológico
- 📁 què és local? Indicis del Lloc-lloc

Són múltiples els autors que han descrit conceptes com Hipermodernitat o Sobremodernitat¹ (Augé, 2012) per referir-se a l'acceleració dels factors constituents de la modernitat del segle XVIII i XIX (Augé, 2012). Un moment de relativa aturada, sent conscient que depèn dels privilegis i de la teva condició de classe (cal recordar que no tothom ha pogut viure l'aturada com un moment reflexiu) és un bon moment de desacceleració per analitzar els "tempos" que segueixes.

És difícil parlar de la modernitat sense anomenar al sociòleg Zygmunt Bauman. Aquest qualifica la modernitat de «líquida», referint-se exactament a què el món en el que vivim està cada cop més lluny de seguir estructures sòlides i existeix un canvi d'estat de liquèfacció en tots els àmbits de la vida actual (Bauman, 2003).

Creuant-se amb aquest treball hi ha constantment qüestions antropològiques, sociològiques i geogràfiques. Referint-me concretament a la ciència que podria estar més a prop d'acompanyar aquest treball, la geografia, com diu Joan Nogué, és una disciplina que tampoc ha pogut escapar d'aquest procés i és important explicar com la liquiditat i la sobremodernitat ha posat en crisi la geografia per entendre d'on sorgeix el concepte de Lloc-Lloc² i la voluntat de parlar d'aquests espais.

Joan Nogué cita en el seu article *Territorios sin discurso, paisajes sin imaginario, retos y dilemas*, a Daniel Hiernaux que explica com el concepte d'espai, que era l'objecte més sòlid d'aquesta disciplina, aferrat a la realitat del món físic, enfront de la volatilitat més tradicional del temps també s'ha tornat més líquid (Hiernaux, 2006).

En relació amb aquesta liquiditat del món que afecta a totes les parts, Joan Nogué llença una pregunta, referint-se a aquests paisatges perifèrics dels quals parla al seu article, que diu: "podem seguir concebut els llocs com una categoria geogràfica (i ontològica) "pura" i aclareix que és en el sentit de contenir una suposada i exclusiva homogeneïtat i coherència internes." (Nogué, 2007)

En aquesta recerca no entraré en respondre aquesta pregunta, en majúscules, perquè està fora del meu abast. Però aquesta pregunta seguida d'aquest aclariment és un bon punt de partida perquè evidencia que hi ha llocs³ "estranyos" que estan fent replantejar aquesta categoria de lloc. Un d'aquests llocs estranyos és el Lloc-Lloc.

¹"Sobremodernidad: la superabundancia de acontecimientos, la superabundancia espacial y la individualización de las referencias" (Augé, 1992:46)

²El concepte Lloc-Lloc en qualsevol moment pot ser substituït per Lugar-Lugar, perquè són equivalents.

³Lugar = Lloc = Indret.

Si unim espai i temps amb relació a aquest context post-postmodern i de sobremodernitat, i per tant, parlem en conseqüència de com ocurem/habitem els espais, Francesc Muñoz, doctor en geografia parla a *Urbanización. Paisajes comunes, lugares globales* del terme Territoriant per definir la nova forma de relacionar-nos amb els espais que ens envolten. Hem deixat de ser habitants, per tant, d'habitar els llocs, per convertir-nos en un element més que transita pel territori.

Introdueixo dos conceptes polaritzats, que presenta Francesc Muñoz, que m'ajuden a parlar de quin és el canvi de "manera de fer" que ha desencadenat el treball i que més endavant s'explica en profunditat. Aquests dos conceptes són l'habitant a temps parcial i l'habitant a temps complet.

L'habitant a temps parcial és el que va i ve. Jo vaig i vinc durant el dia, hi ha que van i venen durant l'any. Un exemple de l'habitant parcial és la figura del territoriant. Parafrejant Francesc Muñoz, aquest habitant utilitza el territori d'una manera diferent en funció del moment del dia, o del dia de la setmana o de l'any, i que gràcies a les millores en els transports (el concepte té molt a veure amb el creixement de la mobilitat), poden desenvolupar diferents activitats de forma quotidiana en diversos punts del territori. (Muñoz, 2008: 34)

A continuació un petit manifest trobat al Blogspot *laplazica*

- 1 El territoriant no és només l'habitant o resident d'un lloc; també és usuari d'altres llocs, visitant -intensiu o extensiu - d'altres llocs.
- 2 El territoriant estableix la seva relació amb l'espai metropolità a partir d'un criteri de mobilitat - els llocs on desenvolupa activitats-, més que a partir d'un criteri de densitat - el lloc que estadísticament el fixa a l'espai segons on es localitzi la seva residència principal.
- 3 El territoriant és habitant de geografies variables en ciutats amb geometria variable.
- 4 El territoriant és territoriant entre llocs més que habitant d'un lloc.
- 5 El territoriant és el prototip d'habitant de la ciutat postindustrial.

Amb el fet d'habitar a temps parcial i a temps complet s'exposa la relació entre espai-temps. Queda enrere estar regits per l'espai, estem en el moment de la temporalitat. Ara més que mai s'ha demostrat que no és l'espai pel qual estem regits, sinó pel temps que l'ocupem.

Per tant, deixar enrere el ser una pura habitant a temps parcial i passar a ser habitant a temps complet, el que podria ser passar de territoriar a habitar, baixar el ritme, deixar la inèrcia, m'ha fet relacionar-me amb el territori que m'envolta d'una manera diferent. A partir d'aquesta aturada i de re-relacionar-me, he descobert una certa disconformitat amb el que veig i un romanticisme en la meua mirada (com miro i com penso la mirada) que s'ha traduït en diferents anàlisis.

En relació amb la disconformitat amb el que veig, introdueixo el concepte d'Urbanització de Francesc Muñoz. Urbanitzación és un procés d'homogeneïtzació, que no es dona tant per la repetició de les qualitats urbanístiques d'un territori sinó per la manera superficial de gestionar les seves particularitats. És aquesta gestió la que finalment porta a l'homogeneïtzació del paisatge.

Citant directament a Francesc Muñoz (2006): "Los paisajes son así reproducidos independientemente del lugar porque ya no tienen ninguna obligación de representarlo ni significarlo; son paisajes desanclados del territorio que, tomando la metáfora de la huelga de los acontecimientos que explicó Jean Baudrillard (1993), van sencillamente dimitiendo de su cometido, van declarándose así, progresivamente, «en huelga». Si los acontecimientos desertan de su tiempo, los paisajes dimiten de su lugar; si el tiempo se transforma en actualidad, el espacio se reduce a su imagen."

En el cas que m'ocupa, un poble satèl·lit de Barcelona que pertany a l'àrea metropolitana, considero que a poc a poc sucumbeix en aquest model d'homogeneïtzació del territori. No obstant, però, trobo necessari apuntar que Begues és considerat un poble mil·lenari, és a dir, que no ha nascut exclusivament per l'extensió de la ciutat. Però aquesta proliferació tan ràpida de la ciutat ha generat el que personalment anomeno la perversió d'un poble.

Aquest fenomen és una conseqüència directa del que anomeno Poble niu, que va lligat fortament al capitalisme i a aquest buscar el "somni americà" a l'àrea metropolitana de Barcelona. Aquest fenomen genera un paisatge contaminat per una espècie que no mira el seu entorn i que genera construccions aterritòries. El Poble niu és una de les raons per les quals es desdibuixa el que és local.

M'agradaria recuperar el concepte antic de flâneur. De la mateixa manera que ara parlem del territoriant com una nova forma de relacionar-se amb el territori, antigament va sorgir el concepte de flâneur. En un primer moment amb un matís pejoratiu, però més endavant després de Walter Benjamin com un símbol de modernitat.

[...] "Para ser rigurosos vamos a ajustarnos a las definiciones de dos teóricos pioneros como Franz Hessel y Walter Benjamin. El uso del término francés ('flâneur, flânerie') indica el origen parisino de una forma nueva, diferente, de experimentar la ciudad, sobre todo la gran ciudad. Consiste en moverse por ella con la atención lo más despierta posible a fin de apreciarla como una inmensa acumulación de detalles, de matices, de contrastes sutiles, de huellas de distintos pasados. Y para potenciar la atención es necesario que el 'flâneur' esté totalmente desocupado: que pasee sin prisas, sin rumbo fijo, sin destino u objetivo y que mire muy de cerca lo que le rodea. Yo asociaría la 'flânerie', más que con la ligereza, con la disponibilidad de la atención, como afirmó Baudelaire, su primer teórico". - <https://www.elmundo.es/cultura/2015/06/04/555b3def268e3edd418b4598.html>.

La diferència entre el flâneur i el territoriant, que són dues figures que transiten els espais és la mirada. Un des del consum del territori i l'altre des de l'atenció romanitzada d'un passeig. En el meu cas, seria la manera de Flâneur en un lloc on no s'esperen realment ni consum ni atenció.

Es feien les 20 h de la tarda i podem sortir a passejar. Semblàvem unes romàntiques empedreïdes. He viscut retrobaments amb llocs, desencants amb uns i he criticat fortament d'altres. Miro amb ulls romàntics coses que no són "normatives" d'un paisatge, i me n'adono que aquestes coses/llocs tenen a veure amb el que més endavant anomeno el Lloc-lloc.

Després de llegir a Robert Smithson en el seu *Recorrido por los monumentos de Passiac*, m'identifico amb la seva mirada. Fixar-se i descriure les coses que no formen oficialment part del que s'espera d'un paisatge, portar el pintoresc al límit, desromantitzant l'imaginari col·lectiu del paisatge.

Robert Smithson, sobre els anys seixanta comença a parlar de l'entropia (en un sentit cultural) en relació a la dissolució d'energia inherent en tots els elements, incloent-hi el paisatge. Així comença a parlar del concepte de paisatge entròpic, que el defineix com aquell paisatge caòtic i residual, *como el "otro" paisaje que ahora adquiere un valor estético*. (Lucía Alcaina, 2016)

El moviment que sorgeix a partir d'aquest concepte, que es fixa en aquests paisatges residuals té una vessant estètica, és a dir, ressaltar les qualitats d'aquests "residus" perquè adquireixin un valor estètic.

Per altra banda té l'objectiu de reflexionar i crear a partir del paisatge entròpic, com a arma crítica contra l'agressiu sistema capitalista americà.

De les dues intencions, interessa la mirada crítica d'un paisatge i el fet de destacar-los com a eina per reflexionar sobre el capitalisme, o la proliferació de la qual parlàvem en l'apartat anterior (Urbanització-Poble niu). Per l'altra banda, en aquest treball em distancio de la intenció de donar-los un valor estètic.

Si amb Robert Smithson i figures contemporànies com Gordon Matta-Clark, neix el concepte, en l'actualitat es recicla amb artistes com Lara Almarcegui o Jorge Yergui. El següent treball final de màster, *El paisaje entrópico como subversión: génesis en el arte de los años sesenta y reciclaje en la actualidad*, de Lucia Alcaina (2016) fa una exploració profunda en el concepte del paisatge entròpic i en l'obra de Lara Almarcegui de la que m'agradaria destacar algunes idees.

Lara Almarcegui treballa des de la seva obra més prematura *Restaurando el Mercado del Gros unos días antes de su demolición*, San Sebastián (1995) fixant-se quasi de manera obsessiva en aquests paisatges entròpics. Concretament ella els anomena d'una manera més simple descampats (*wastelands*).

El descampat és un exemple perfecte de "terrain vague", ja que la seva localització urbana és la característica clau d'aquests espais que neixen de la confrontació amb la resta de xarxa urbanística. El "terrain vague" no existiria si no fos en un context urbà, la ciutat i el "terrain vague" van estretament lligats.

Un dels altres conceptes interessants és el de zones temporalment autònomes (T.A.Z) d'Hakim Bey. Per a Bey, la insurrecció resideix en les interrupcions invisibles contra el sistema i els actes de lluita en els marges. El descampat és un bon exemple del que Bey entén com a insurrecció, ja que "el seu potencial primordial resideix en la seva invisibilitat -l'estat no pot reconèixer aquests espais perquè la història no té una definició per ells". (Bey, 1996:140) Per tant, els descampats considerats com a T.A.Z actuen com a petites illes en la xarxa urbana (el sistema) i tenen un caràcter anàrquic.

La unió de totes aquestes petites illes, generen uns teixits espacials que configuren noves geografies, amb un caràcter dissident i alternatiu, quasi sempre heterodoxes, desconegudes i vistes amb desconfiança precisament pel seu caràcter transgressor (Nogué, 2007). Aquestes xarxes de petites illes són molt difícils de localitzar i delimitar geogràficament, per aquesta raó estan fora de control.

"El saber geográfico ha proporcionado siempre al poder una información espacial de carácter durable, cartesiano, que le ha permitido controlar y gestionar el territorio con probada eficacia. Pero este mismo saber geográfico demuestra tener serias dificultades para describir y analizar lo nómada, lo efímero, lo fugaz... y el poder otras tantas para controlarlo y gestionarlo." (Nogué, 2007: 376)

Però que passa quan aquest descampat es troba en una zona rural? Aleshores ja no s'estaria parlant del "terrain vague" perquè no forma part de la xarxa urbana i com he dit abans, el "terrain vague" no existeix si no és dins d'un context urbà. En aquest moment en el qual el descampat està fora del seu context es converteix en l'excepció de lo convencional-capitalista, se situa en zones liminars definides per la llibertat i la no-definició, són paratges entròpics amb valor d'ús més enllà de funcionar dins la ciutat com a una moneda de canvi (Alcaina, 2016).

📁 tema

📁 escalar els conceptes

Molts dels conceptes introduïts fins ara han estat pensats entorn la metròpolis. La gran ciutat sempre ha estat l'objecte d'estudi de molts pensadors perquè se la considera un reflex de la societat, on s'hi poden detectar morfològicament tots els canvis que es produeixen a escala social. En molts casos m'apropio d'aquests conceptes i els adapto/penso en un entorn no tan hiperconnectat/hiperactiu com és una gran ciutat.

En el cas que m'ocupa, el poble satèl·lit, considero que segueix un model semblant de desigualtat a l'hora de considerar els espais. Els conceptes introduïts fins ara dirigeixen la mirada cap a zones/espais que són marginals i que no se'ls considera espais amb potencial i per tant són ignorats.

Per tal d'explicar com passo de la gran ciutat a un poble, és a dir, com canvio d'escala els conceptes, genero equivalències entre el que és la gran ciutat i la relació que té el teixit urbà amb els "terrains vagues", que Joan Nogué defineix "enigmaticos lugares que parecen condenados a un exilio desde el que contemplan, impasibles, los dinámicos circuitos de produccion y de consumo de los que han sido apartados" (Nogué, 2007). Amb el que és el "centre" del poble, o sense haver de ser específicament el centre, aquests indrets que concentren més carrega històrica com a igual a la gran ciutat respecte al concepte del Lloc-Lloc.

Aquesta qüestió no és purament geogràfica, és en gran manera una qüestió antropològica sobre com concebem els espais i la construcció d'identitat que fem entorn d'ells.

Entrant en qüestions antropològiques, Marc Augé, antropoleg francès i inventor del concepte de Sobremodernitat escriu el llibre *Los no lugares* on presenta els conceptes de Lugar antropológico i en contraposició el del no lugar.

Abans d'entrar en el concepte de Lugar antropológico, que és el que interessa, fa una petita introducció sobre quin ha estat sempre el focus d'interès de l'etnògraf, on parla d'entre moltes altres coses, de qüestions d'identitat i com l'espai les expressa i reafirma.

"a partir del momento en que el dispositivo espacial es a la vez lo que expresa la identidad del grupo (los orígenes del grupo son a menudo diversos, pero es la identidad del lugar la que lo funda, lo reúne y lo une) y es lo que el grupo debe defender contra las amenazas externas e internas para que el lenguaje de la identidad conserve su sentido." (Augé, 1992:51)

Més endavant qüestiona aquesta obsessió, tant de l'etnògraf que observa al col·lectiu estudiat, com del mateix col·lectiu, per considerar un lloc com la base de tota identitat col·lectiva. Ho considera com la fantasia del "lugar fundacional" i incessantment refundador, que és més aviat una imatge útil i necessària que s'utilitza com a eina per protegir el que és propi. (Augé, 1992:53)

Marc Augé reserva el terme de Lugar antropológico per referir-se a aquest "lugar fundacional" en el que tenim la necessitat d'arrelar-nos. Aquest Lugares antropológicos són d'escala variable i tenen tres trets comuns: són identificadors, històrics i relacionals (Augé, 1992: 58).

Pel que fa a la categoria d'identificador, considero el Lugar antropológico una construcció social, concreta i simbòlica, que respon a la necessitat de trobar una identitat tant personal com col·lectiva. Aquesta construcció simbòlica és aquella a la que es refereixen tots els individus a qui ella (la construcció simbòlica) els assigna un indret, per modest o humil que sigui (Augé, 1992: 57-56). En altres paraules el "Lugar antropológico" es retroalimenta amb la comunitat que representa, és principi de sentit per aquells que l'habiten, i per tant, sempre serà un punt de referència.

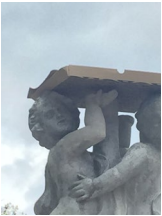
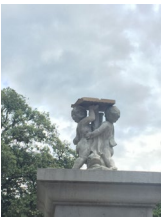
"Cuando las aplanadoras borran el terreno, cuando los jóvenes parten a la ciudad o cuando se instalan "alóctonos", en el sentido más concreto, más espacial, se borran, con las señales del territorio, las de la identidad." (Augé, 1992:54)

Pel que fa a la categoria d'històric, reforça encara més el fet que és una construcció simbòlica. El L.A es refugia en la història per omplir-se de sentit i importància. Són indrets que sovint s'analitzen perquè prèviament han estat carregats de sentit, i per molt que en l'actualitat hagin mutats, se segueix conservant aquesta càrrega a través de símbols, com per exemple monuments, que remeten a la seva història com a prova d'autenticitat que ha de suscitar l'interès dels seus habitants i dels estudiants. D'aquesta manera, "es fa més evident i profunda la distància entre el present d'un paisatge i el passat al qual fa referència". "La alusión al pasado complejiza el presente." (Augé, 1992: 74)

"Puede inclusive, igual que ellos, sentir la tentación de tomar sobre los trastornos actuales la medida ilusoria de su estabilidad pasada." (Augé, 1992:54)

Per últim, la tercera categoria que sí que comparteixo. El L.A, és un indret de paraula intercambiada, de complicitat entre companys d'espai i de temps, d'intimitat i reconeixement. Se'ls considera com he dit abans, relacionals.

5

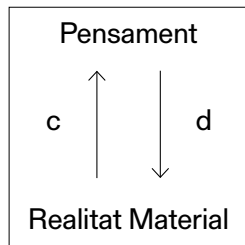
⁵ Fotografia pròpia d'una estatua de la plaça Camilo Riu. Dues figures d'uns nens aguantant una caixa de cartró de pizza.

Després d'aquesta recerca entenc el Lugar antropológico com un element una mica postís i ambigu, que neix de la necessitat d'aferrar-se a algun element més o menys estable en el que construir una identitat.

Considero que aquesta idea (categoria) de Lugar antropológico sobre la que giren molts espais que ens envolten, els quals són una referència per nosaltres com per exemple; la rambla del poble, l'església, etc. És una idea antiquada i poc flexible. És just des d'aquesta idea, des d'on entenem el que és local. Aquests espais són generalment espais normatius i regulats.

A partir del descobriment del Lloc-Lloc que explicaré més endavant tinc la necessitat d'ampliar el que entenem per local, perquè hi ha altres espais no-normatius (englobant en no-normatiu tot el que deia del paisatge entròpic, les T.A.Z i els descampats dels quals parla Lara Almarcegui) que compleixen una funció semblant als Lugares antropológicos.

- Posar en valor els espais no normatius.
 - Definir el Lloc-Lloc i les seves característiques.
 - Explorar com representar aquest Lloc-Lloc. Com generar noves lectures i maneres de parlar d'aquest Lloc-Lloc que ressaltin el seu caràcter no normatiu.
 - Definir el recurs més adient per desenvolupar aquestes representacions.
- Valorar si el Lloc-Lloc serveix per resignificar el que és local.

esquema imaginació
fet per l'Octavi Rofes
durant una revisió

A partir d'un procés de recerca i exploració que sorgeix de manera paral·lela es defineix el concepte de Lloc-Lloc per referir-se a alguns espais/indrets que compleixen una sèrie de premises. Un cop recollides les característiques d'aquests espais, se'n detecten possibles candidats i se'n fa una tria dels més exemplars. Per últim, s'assagen noves formes de representació d'aquests espais no normatius mitjançant recursos digitals i l'apropiació/perversió d'alguns recursos que ofereixen les noves tecnologies.

A través dels dos processos en tot moment s'ha treballat amb un pensament no resultivista. Marc teòric i marc pràctic constantment s'han retroalimentat generant nous coneixements respecte els Lloc-Lloc.

UN RECORRIDO POR LOS MONUMENTOS DE PASSAIC:
NUEVA JERSEY (1967) Robert Smithson
Descripció d'un paisatge entròpic.

TENTATIVA DE AGOTAMIENTO DE UN LUGAR PARISINO
(1982) George Perec
Exercici per representar un espai descrivint les coses quotidianes que passen desapercebudes.

CUATRO CUADERNOS
<https://cuatrocuadernos.wordpress.com/viajes/>
Pàgina web que recull un seguit d'escrits sobre arquitectura i patrimoni. Interessa per les descripcions de manera poètica i creativa sobre espais i recorreguts.

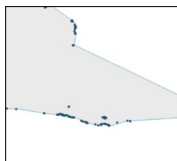
WASTELANDS MAP AMSTERDAM, A GUIDE TO THE EMPTY
SITES OF THE CITY
(1999) Lara Almarcegui
Artista que treballa amb els "terrain vagues" des de la seva primera obra. Amb aquesta obra els assenjala en el mapa però no hi intervé.

@SADTOPOGRAPHIES
Pàgina d'instagram que busca localitzacions reals amb noms curiosos. Interessa pel to simple i per l'ús de google maps.

DIIGO STUDIO
https://www.instagram.com/p/B_7BBEZBwgn/
Com ocupen l'espai digitalment. Ser-hi però no ser-hi.
Treballen sempre amb un llenguatge digital i amb recursos 3D

LA ISLA, RECONOCIMIENTO
(2017) Rainer Krause
Projecte participatiu que utilitza els nous mitjans per construir un mapa a través dels sons.

PANORAMA
<http://panorama.pm/>
Panorama neix amb l'objectiu de crear consciència global sobre els diferents reptes que tenim com a societat en relació amb el territori i el paisatge. Interessa perquè conceptualment és una plataforma on podria entrar el meu projecte. Com a crítica, sempre s'explora el paisatge a través de la fotografia.

LES MAISONS ENDORMIES.

(2019) Maxime Voidy

Projecte local, que parla sobre el territori amb una mirada crítica. Maxime Voidy treballa generalment a través de la fotografia però també té algunes instal·lacions.

EL PAISAJE PRESTADO

Carlos Bravo

És una serie de fotografies que expliquen l'impacte de l'home sobre el terreny. Interessa per com fixa la mirada en aquests espais mig construïts mig naturals.

ATLAS DES RÉGIONS NATURELLES

(2019) Éric Tabushi

Descobreixo Éric Tabushi amb el seu projecte, *Atlas des Régions Naturelles*. És un artista que parla de qüestions d'escala, treballa amb la idea d'Atlas i altres conceptes geogràfics.

BARCELONA PLANB (UNA OPORTUNITAT CARTOGRÀFICA)

(2018) Exposició col·lectiva a Chiquita room

Exposició on es convidava a vint artistes a inventar altres Barcel·lones alternatives al Pla Cerdà. S'explora el concepte de noves cartografies.

GOOGLE IN VIEW

(2014 - ongoing) Andres Galeano

És un projecte post-fotogràfic que a través de Google Street View mira a dalt i a baix, revelant el seu eix, les seves càmeres, tripodes i fotògrafs, la seva perspectiva, els seus punts de fuga, les seves cegueses. Interessa per que evidencia que hi ha errors que els expressius "errors" que delaten la virtualitat de representar-nos el món tridimensionalment. Interessa per com

COM TORNAR A CASA CAMINANT

(2017) Martí Madaula

Com si es tractés d'una guia, és un llibre que conté les instruccions que Google Maps li recomana per fer el recorregut de Manchester a Sabadell a peu. Projecte senzill però és interessant veure la descontextualització de les indicacions en format analògic.

UN MÓN PARALLEL

(2019) Exposició col·lectiva

Recopilació d'artistes que utilitzen Google Street View de manera crítica per parlar de les seves conseqüències en la societat.

POWERS OF TEN

(1977) Eames

Vídeo on es mostra la terra amb un zoom in i zoom out a partir

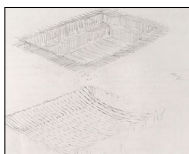
de les potències de 10. Interessa per la manera audiovisual de representar les magnituds.

UN TURÓ

(2018) Judit Bou

Interessa perquè experimenta amb la desacceleració, a través de l'acció d'estar en un turó durant llargs períodes de temps, simplement mirant i fotografiant.

ELS PAISATGES INDECISOS

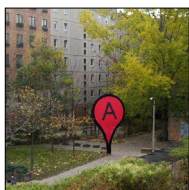
(2019) exposició col·lectiva amb obres de Judit Bou, Patricia Dauder, Mònica Planes i Jorge Yeregui.

Projecte expositiu on conec la feina de moltes artistes que parlen dels paisatges entròpics. Cita extreta de la descripció de l'exposició: "Si deixem de mirar el paisatge com si fos una indústria, podem descobrir de sobte una gran quantitat d'espais indecisos, desposseïts de la seva funció, als que resulta complicat donar un nom. Aquest conjunt no pertany ni al domini de l'ombra ni de la llum. Està situat en els seus marges." Gilles Clement

"THE CALIFORNIA MAP PROJECT"

(1969) John Baldessari

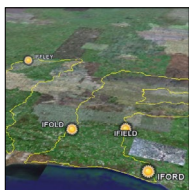
Karla Brunet explica el projecte, "Como en el mapa, Baldessari fue hasta el lugar donde en su mapa estaba escrito la letra C (de California) y escribió con piedras la "C". Después, donde estaba la letra "A", escribió la "A" y así consecutivamente. Al final, creo una versión física de la palabra California del mapa representada en el paisaje." Interessa per com utilitza l'escala del mapa. Fa el procés de mapa analògic a realitat.

MAP1

(2006/2009) Aram Bartholl

Recorda al projecte de Baldessari però en format mapa online. Aram construeix i situa unes gotes com les del mapa de Google de 6 m d'alçada en l'espai urbà.

THE WORLD'S BIGGEST 'IF'

(2002) Jeremy Wood

També interessa per com treballa la representació física dels mapes i les dades visuals. L'artista viatja per quatre poblacions que comencen amb IF. En unir tots els punts del trajecte, dibuixa la paraula IF.

THE UNIVERSAL TEXTURE

(2012-Ongoing) Clement Valla

Treballa amb quins són els límits de l'algoritme de google earth. Recull els errors del sistema en un altre projecte, "Postcards from google earth".

- ❏ qüest_prèvies
 - ❏ f.0_posicionament
 - ❏ f.1_deriva
 - ❏ f.2_confinats
 - ❏ f.3_límits
 - ❏ f.4_herbrari
 - ❏ f.5_tràiler

pensaments
aleatoris

Començar a treballar a una cooperativa que funciona com a discogràfica va ser un dels moments on el meu paper com a dissenyadora (suposo professional) va quedar molt difús. Treballava amb persones que tenien les mateixes "skills" i sabien produir el que jo també podia produir, generalment eren peces de disseny gràfic.

En aquest moment en què ens hem descobert vulnerables, tant nosaltres com a éssers vius, com el sistema, m'ha tornat a sorgir el dubte de quin és el paper del dissenyador, veient que les persones (dissenyadores o no) ja han fet exercicis de redisseny com un exercici de supervivència.

He anat unint pensaments que van créixer l'any passat a l'assignatura de pedagogies on vam reflexionar a través d'un cas pràctic, sobre quines són les competències del disseny que són transversals i per tant aplicables a altres disciplines o branques del coneixement. Expandint així la definició de disseny més enllà del disseny com a pràctica professional (el Fer) i així no descuidar el paper central que desenvolupa el disseny en la vida social. I a l'assignatura de crítica de la cultura del disseny on vam treballar el concepte de criticabilitat d'Irit Rogoff, fer operativa la labor de la crítica. És a dir, passar del marc teòric de la crítica, a l'aplicació en la vida quotidiana. "No limitar-se a la reflexió acadèmica que culmina en una exercitació exacerbada de la sospita que impedeix passar a l'acció" (Oriol Fontdevila, 2018). Tenint en compte que el moment d'ara és un moment on tots resignifiquem, considero que tinc la necessitat d'experimentar sobre quin és el límit entre ser dissenyador i no ser-ho i quin paper té el quotidià en el disseny.

Per entendre la situació d'ara i fer una comparació amb els processos del disseny, m'agradaria recuperar un concepte de Dennis Atkinson, que em sembla molt interessant, a la vegada que poètic. Parla del concepte The gap, els forats negres. És com anomena el que descriu com a espais d'oportunitat amb un gran potencial de renovació (Atkinson, 2008).

En el nostre cas, el disseny com a metodologia, se situaria dins de les dinàmiques dels gaps. Són entorns on l'objectiu és estar còmodes en el no-saber. Com a dissenyadors ens dediquem a detectar aquests espais de renovació. Però què passa quan just ens trobem en un que no passa desapercebut i és, considero, identificable per a tothom? S'ha generat amb el confinament un espai per; pensar, replantejar, divagar, naufragar, que normalment no es consideren compatibles amb les necessitats del sistema, com estem podent comprovar. Tothom amb les seves eines s'ha desenvolupat en aquests entorns on el no-saber és l'element principal. És en aquests entorns on es crea a través d'un procés de renovació. Cal que en aquest sistema condicionat per l'acceleració i la cerca de l'alt rendiment en tots els àmbits, el temps sigui una eina més. No una limitació.

En aquest context, i tornant a parlar de competències del disseny, recordo que per una de les gales que vam fer quan encara ens podíem veure, prèviament ens van fer una enquesta on ens preguntaven com definiríem el disseny i la cultura del disseny. Sobre el disseny recordo que vaig respondre fer i desfer. Va ser un pensament ràpid, lluny de teoritzar i de ser pretensions. Lluny de definir-ho amb adjectius-conceptes, sorprenentment ho vaig fer amb verbs, fer i desfer.

La idea de Fer com a part més vinculada al sistema, a la producció, a la pressió de la creativitat sense límit i al caràcter resolutiu del disseny. El Fer el relacionaria amb la nova classe social de la qual parla Guy Standing, el Precariat i més concretament el concepte de Precariat, conjunt entre el treball precari i la pressió de ser creatiu. Per altra banda, la idea de Desfer com a contra-corrent del Fer. Desfer perquè considero que del que més he après és de desmuntar, de desfer idees que ja havia construït, de tornar enrere per començar de nou o amb l'arrel mínima del que tenia. És desaprendre, de-construir. I considero que tots aquests verbs són un bon punt de partida com a competència de la quotidianitat.

Abans d'entrar en el que són els Llocs-Llocs em sembla oportú deixar constància d'aquesta part del procés que són aquestes dues entrades a intranet prèvies a creuar-me amb el que serà l'"oncomouse" que em portarà a Re-localitzar.

Trobo que és important perquè són dos temes que no deixen de ser del meu interès i que poden ser possibles temes amb els que treballar.

1 →

Cicle
per Silvia Clotet Vidal - dijous, 9 de març 2020, 12:14

Concepte molt utilitzat en programació, on diferencien entre el while, do-while i el for.

La diferència entre aquests és en quin punt del procés es fa la revisió d'aquest cicle i si la condició és true or false.

Tres concepcions del cicle depenent de l'escala d'observació:

- El cicle com a alguna cosa que comença i acaba constantment. Cicle = Bucle (+ distància)
- El cicle com a alguna cosa que està en moviment, que està en procés i que no sabem quan s'atura i comença. Cicle = Canvi (- distància) COVID-19
- El cicle com fet que no sabem quan acaba ni com, o si acaba. Cicle = Incertesa. (immersiu)

2 →

Les cures - Take care
per Silvia Clotet Vidal - divendres, 10 abril 2020, 17:01

Durant aquests dies i des de fa molt temps la paraula "cura" - "take care" forma part de molts dels meus "discursos". En aquest temps de confinament he vist que s'ha obert una nova dimensió de les cures en l'àmbit digital, les nostres relacions han passat sempre per un filtre de 0 i 1's.

Judith Butler: Quan parla de la vida parla de precarietat. La vida en si és precària, per tant s'ha de cuidar la vida perquè visqui. Implica una interdependència. La vida per tant depèn de les condicions sociopolítiques del context. Tot i que cuidar ho comparteix tothom, el sistema jerarquitzava les vides, hi ha vides que estan més cuidades (home, cis, hetero, blanc) dins del sistema i altres vides que no. Precaritzes vides, exclou uns cossos, i s'enfronten a més violències. Les cures són una eina política i col·lectiva per reduir la violència.

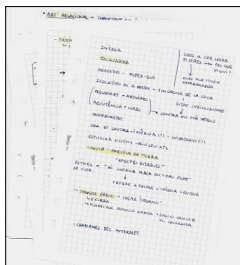
Llegint la tesina d'una amiga, la Mireia Colomer, les cures existeixen a un nivell interpersonal (de tu a mi, de mi a tu) i a la vegada existeixen en un context sociopolític, "Quan penso en cuidar és una imatge de gènere. En la vessant més social - dones migrants i racialitzades [...] les cures són influenciades per les dinàmiques de poder." Per tant per molts col·lectius formen part d'un discurs feminista, de lluita de classe i és la base des d'on s'ha construït la resistència d'aquests grups contra el sistema.

Tenint en compte el context i les preguntes a resoldre primer: que significa cuidar? Com vull cuidar? Que significa que em cuidin? Com podem cuidar millor? Em sorgeixen altres preguntes relacionades amb nowadays com, que és cuidar digitalment? Quin és el format de les cures en el món digital/ internet? (.mov, .pdf, xarxes), quin és el llenguatge que utilitzem? (img, gifs, vídeos, stickers, emojis, lletres, signes de puntuació), quin espai ocupen?

De les primeres preguntes he trobat molt per llegir, però a l'hora de connectar-ho amb el món digital m'està costant una mica més, si teniu alguna recomanació seria super benvinguda! Apunto també que quan dic món digital, no sé si estic pensant en internet o exactament no tinc clar que és aquest món digital.

- 📁 qüest_prèvies
- 📁 f.2_ confinats

les coses no surten a la primera ni a la última, consultar fulls de pensar

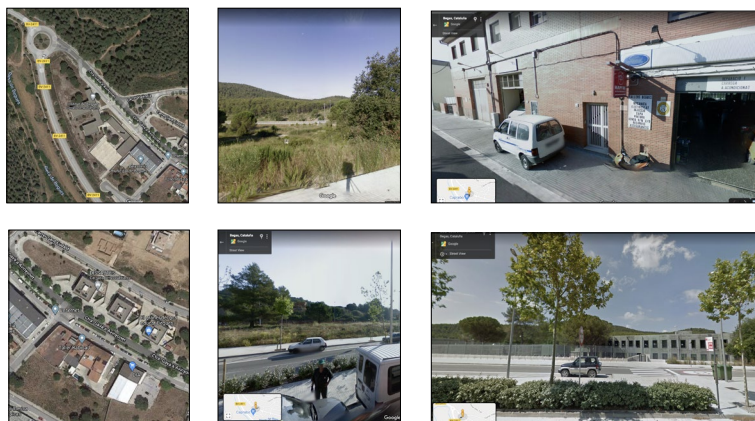

El confinament ha anat posant fronteres, des de la unitat més petita, la casa, fins al municipi, la regió sanitària, subdividint en múltiples parts un mapa que ja coneixíem ple de límits. Durant els dies que no podíem sortir, m'he mogut molt a través de Google Maps i he vist coses que m'han cridat l'atenció.

No recordava exactament el número de casa d'una amiga i vaig navegar amb el Google Maps fins al seu portal. La façana de la banda del seu carrer era l'actual i quan giraves l'street view descobries que desapareixia un edifici que han construït davant.

La Joana és agent immobiliària i sovint parlem de cases que s'han construït i com són de lletges. Vaig utilitzar Maps per indicar-li exactament de quina estava parlant. Des del satèl·lit veies la construcció, amb l'street view tornava a desaparèixer.

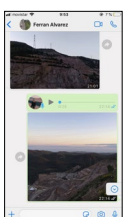
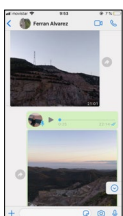
Aquestes petites mutacions/buits que deixa Google Maps em comencen a interessar i jugo a buscar més errors per veure si puc centrar-me en ells.

passat - present - perspectiva

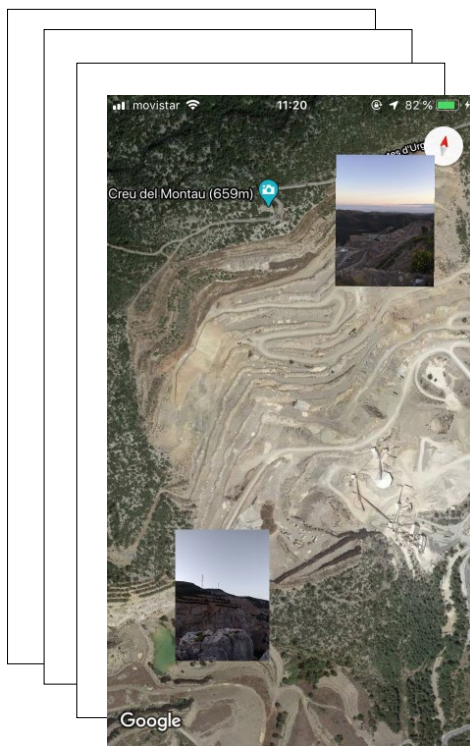
em sembla interessant el fet d'aparèixer- desaparèixer.

- 📁 qüest_prèvies
- 📁 f.2_ confinats

Aquest collage anecdòtic, que vaig fer pensant en el mapa d'una coincidència, quan un amic i jo vam coincidir en el mateix espai però a diferents alçades, va ser el primer moment i el detonant definitiu per fixar-me en la dualitat Global-Local (Visitant-Local). Creant aquesta imatge estava comparant el que per mi és una imatge global (satèl·lit) amb una imatge local (el que generes tu amb el teu dispositiu i respecte al lloc).

L'aplicació que vaig utilitzar, Google maps i com hi estava afegint informació des de lo personal em va semblar interessant com a camp d'actuació, però encara no ho valorava com una possibilitat. Més endavant ho reprendré com a mètode.

normalment els skaters utilitzen la frase Locals only per delimitar l'ús d'un skatepark o d'una zona per patinar

un cas semblant seria quan en un concert a través de per exemple instagram stories te n'adones que alguna persona coneguda està just al teu costat

em fa gràcia perquè el primer cop que el vam llegir no vaig entendre el to irònic i romantitzat del text, i vaig al·lucinar amb l'última descripció pràcticament metafísica del sorral i el temps

El fet de sortir de 20-22 h es converteix en un moment sagrat, pràcticament un ritual. Penso en aquest moment com a moment per transformar límits en oportunitats. Fem gràcia, semblen unes romàntiques empedreïdes, a vegades ens fixem en els detalls més insignificants del nostre entorn, del paisatge. El vivim amb una intensitat... Recordo el text "Un recorrido por los monumentos de Passaic, Neva Jersey" de Robert Smithson.

"El último monumento era una caja de arena o la maqueta de un desierto. Bajo la luz mortecina de la tarde Passaic, el desierto se convertía en un mapa de desintegración y olvido infinitos. Este monumento de partículas diminutas resplandecía bajo un sol que brillaba tristemente, y sugería la disolución hosca de continentes enteros, la desecación de océanos. Ya no había bosques verdes y altas montañas; lo único que existía eran millones de granos de arena, un vasto depósito de huesos y piedras convertidas en polvo. Cada grano de arena era una metáfora muerta que equivalía a la atemporalidad; y descifrar tales metáforas le llevaría a uno a través del espejo falso de la eternidad. Esta caja de arena funcionaba también como una tumba abierta; una tumba en la que juegan alegremente los niños.

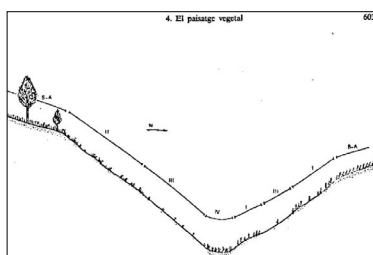
Había desaparecido toda sensación de realidad. En su lugar habían llegado ilusiones arraigadas, la ausencia de la reacción de las pupilas a la luz, la ausencia de reflejos — síntomas todos ellos de la meningitis cerebral progresiva: la supresión del cerebro... Louis Sullivan, «uno de los más grandes arquitectos» citado en Mobile, de Michael Butor. Me gustaría demostrar ahora la irreversibilidad de la eternidad usando un experimento árido para la verificación de la entropía. Imagínese la caja de arena dividida por la mitad, con arena negra en un lado y arena blanca en el otro. Tomamos un niño y hacemos que corra cien veces en el sentido horario por la caja, hasta que la arena se mezcla y comienza a volverse gris; después hacemos que corra en el sentido contrario al de las agujas del reloj, pero el resultado no será la restauración de la división original, sin un mayor de grisura y un aumento de la entropía."

M'identifico amb la seva mirada respecte al paisatge, però considero que en el meu cas la mirada és romàntica però realment aquests espais han canviat el seu "estatus".

Descobreixo mirant d'aquesta manera, uns indrets que ja coneixia que ara més que mai fan una funció diferent de la que se'ls espera. Més endavant els anomenaré Llocs-Llocs.

Reconeixent aquests límits, aquestes noves fronteres que sorgien, faig un gir inesperat. L'anomenaré "por a fer un #tbt dels treballs de primària sobre el teu poble, però llançar-se a la piscina." Així que acceptant aquesta primera condició faig una llista de temes interessants del poble:

límits i no límits,
les fronteres frontissa:
llocs inesperats on
passen coses

Imatge de la secció d'un transecte¹

El que de moment anomeno la perversió d'un poble. Aquesta perversió és una conseqüència directa del Poble niu, que va lligat fortament al capitalisme i a aquest buscar el somni americanet a l'àrea metropolitana. Aquest fenomen genera un paisatge contaminat per una espècie que no mira el seu entorn, que és aterritorial.

Treballar el poble com a refugi. Vaig conèixer fa poc els nois de la casa de refugiats amb la intenció de començar un projecte independentment del treball final de grau, malauradament no va poder ser.

Els espais no aprofitats. Especulació. Quins són els límits del municipi. Considerar tots els espais abandonats i desaprovechats com per exemple, construccions parades que generen espais privats on no hi passa res.

Considerant totes aquestes opcions va arribar el moment herbrari. És a dir, entendre el municipi com a continent i crear un transecte¹ del municipi. Finalment descarto l'opció per la magnitud de cada part del transecte.

tinc gravada aquesta
frase al cap, no sé si
servirà d'alguna cosa:
"La coetilla (salvant les
distàncies) te permite
cualquier hipérbole"
frase apuntada d'un twit
de Max Pradera.

¹ Un transecte és l'estudi de com varia un element del paisatge en funció de la seva proximitat a un factor determinat. En una faixa rectangular de terreny es situen senyals a una corda per mesurar les franges del transecte en que es fa una recollida exhaustiva de material biològic de qualsevol tipus d'informació davant una prospecció superficial sistemàtica. Per acabar s'extreu una mostra del sòl i es fa un anàlisi al laboratori.

Primera visualització del treball en la que es mostra un trajecte per la carretera que porta a Begues, BV2041. El punt inicial i el punt final són dues rotondes, la de Gavà i finalment la de Begues. Aquesta carretera, considero que actua com un filtre geogràfic per evitar el que anomeno el Poble niu. Moltes persones no es decanten per Begues per no assumir aquest trajecte, per por o per mandra.

És mostra el concepte d'habitar a temps parcial i habitar a temps complet en els dos extrems del recorregut com a metàfora del canvi realitzat.

Per l'oïda, sona la cançó de Camps - Vàlius que té un to que defineix el caràcter del treball. Sona de manera entretallada perquè una de les característiques d'aquesta carretera és que perd la cobertura en nombrosos punts.

Pots fer clic a les imatges per visualitzar el vídeo

- 📁 re-localitzar
 - 📁 Lloc-lloc_pg.32
 - 📁 doble_resistència_pg.33
 - 📁 dilema_del_mitjà_pg.34
 - 📁 definició_pg.36
 - 📁 acció_pg.37
 - 📁 5 verbs per parlar del Lloc-lloc_pg.38
 - 📁 mirar
 - 📁 ubicar
 - 📁 recórrer
 - 📁 a-nomenar
 - 📁 indicar
 - 📁 instal·lació_pg.53

en un poble la distinció entre una plaça i una parada d'autobús (que es considera un No-lugar) pot quedar molt diluïda.

també té un punt irònic al utilitzar la repetició per descriure en el mateix nòm que es un lloc molt lloc.

l·lista mental:
Intimitat
Alegals
Relacionals
Híbrid
(urbanitzat-naturalesa)
No relacionats amb
formes geomètriques.

"Descobreixo mirant d'aquesta manera, uns indrets que ja coneixia i que ara més que mai fan una funció diferent de la que se'ls espera. Més endavant els anomenaré Llocs-Llocs."

Busco literalment llocs que no són entesos com a llocs oficialment. El que vindria a ser fer una cerca de la paraula No-lugar (en castellà per obtenir més resultats) i descobreixo que realment existeix el concepte de No-lugar i és de Marc Augé. Llegeixo el seu llibre *Los no lugares* (1992).

Considero que el terme No-lugar no s'adapta realment a la concepció que tinc d'aquets espais redescoberts, no respon a com els penso. Però el llibre *Los no lugares* m'ajuda a conèixer amb profunditat el que Marc Augé i l'antropologia anomena Lugares antropológicos.

A diferencia d'aquests L.A, explicats en profunditat al marc teòric, me n'adono que els espais redescoberts són espais no normatius, zones temporalment autònomes, espais marginals, dels que no s'espera que puguin complir pràcticament les mateixes funcions que els Lugares antropológicos dins del poble. Decideixo anomenar-los Lloc-lloc seguint la nomenclatura de Marc Augé.

Aquest Lloc-lloc compleix una sèrie de característiques, són espais que generen sensació d'intimitat, és a dir, es troben situats en zones estratègiques que conviden a allò íntim. També els considero alegals, són espais que funcionen sense ser regulats ni prohibits (de forma irònica són llocs on no passa res, però hi passa tot). Són relacionals com el L.A, són espais de paraula intercanviada i de complicitat entre els que el comparteixen. Són híbrids entre urbanitzat i naturalesa i no se'ls pot relacionar amb cap forma geomètrica.

Tristan García - La vida intensa.
Intensitats i com resistir-les.

Per Re-localitzar cal generar una doble resistència, per una banda a la racionalitat de la ciència de cartografiar i per l'altra a la intensitat del punt de partida que és una experiència personal.

Doble resistència. Tensió entre:
- Racionalitat de les cartografies.
- Intensitat experiència personal - mirada romàntica.

En primer lloc proposo que la manera de resistir a la racionalitat de les cartografies, a la geografia com a ciència (que està fora del meu coneixement) és l'experimentació artística. Plantejar-me com representar un lloc més enllà de les convencions cartogràfiques i/o artístiques convencionals.

el que és personal
és polític

Tot i que considero que ja està molt explotat el món de les noves cartografies no es tracta de representar un territori amb diferents maneres de visualització, sinó amb la voluntat de representar-lo responent al concepte de Lloc-lloc.

D'altra banda, resistir a la intensitat del punt de partida que és una experiència personal. La resistència serà bàsicament perquè no m'interessa caure en "passionalitats". Hi ha un punt personal que és l'entorn, però serà observat críticament, amb una mirada romàntica utilitzada de manera irònica com podria ser el text de Robert Smithson sobre els "monuments" de Passaic. El fet de resignificar el que és local, un dels objectius del treball, és un punt clau per resistir la intensitat d'allò personal.

necessito fer un zoom out lingüístic de la paraula cartografia com fa Jane Jacobs en el seu article *A geography of big things*, referint-se a un model de construcció (el bloc de pisos residencial) com a The big thing

foto del primer
“textit” que vaig fer

en català, quan ens referim a la localització d’algú o d’alguna cosa: el verb *ser* té un aspecte puntual, és a dir, es refereix a una situació momentània o circumstancial. En canvi, el verb *estar* o *estar-se* té un aspecte lineal, que indica una noció de durada o permanència en un lloc, per exemple, referit a l’habitatge o a la feina.

Començo amb la idea de crear noves cartografies i d’explorar de quina manera es pot representar el Lloc-Lloc per parlar d’ell.

No sé quin va ser el primer cop que vaig pensar en la paraula cartografia, però durant molt temps m’ha perseguit i és un bloqueig lingüístic que m’està limitant.

Quan parlem de representació d’un espai i ens remuntem al seu origen, es feia mitjançant les cartografies o bé els mapes. En aquell moment aquestes tècniques van sorgir com una eina per resoldre la necessitat i la urgència de poder situar-se en l’espai. Katharine Harmon en el llibre *“You Are Here—Personal Geographies And Other Maps Of The Imagination”* parla del nostre desig intrínsec de voler saber on som, com estem i com ens movem. Aquests mapes/cartografies responien a un dels nostres desitjos més antics i profunds: entendre el món que ens envolta i el nostre lloc en ell.

Aleshores pensar en cartografies és el que té més sentit a l’hora de voler representar un espai, però està clar que l’objectiu de representació és bastant planer. Amb la paraula cartografia al cap només sóc capaç de pensar en el que és: passar d’unes dimensions més difícils de concebre per nosaltres, a unes dimensions tangibles.

Tot i que trobo molt interessant veure com convergeix el llenguatge gràfic i l’espai, i quines són les convencions que s’han anat creant, la paraula em segueix limitant.

Com explica Karla Brunet, en la seva participació en el seminari d’artes mediales (arte de los nuevos medios) *Intersecta*, amb la popularitat del GPS en els mòbils i les apps de mapes com Google Maps, cada vegada més les dades geogràfiques estan inserides en les nostres vides.

Considero que estic en un context/moment on generar cartografies no enriqueix, perquè hi ha molts altres recursos que ens ubiquen constantment amb una fidelitat a vegades vertiginosa. Els mapes són tan precisos que em fan recordar el text *“Del Rigor en la Ciència”* citat per Jorge Luis Borges a *“Història universal de la infàmia”*.

En aquest entorn, i com entenc la paraula cartografiar ho considero fer un pas enrere. Les cartografies són representacions que parlen de l’espai i no dels indrets/llocs.

El que em fa deixar enrere la idea de cartografia és el descobriment de l'art dels nous mitjans (new media art). Aquest moviment agrupa tots els corrents artístics que abasten un conjunt heterogeni de manifestacions i pràctiques que utilitzen els mitjans de comunicació i les Tecnologies de la Informació i la Comunicació (TIC) com a eines de producció, experimentació estètica i reflexió crítica.

Considerant que el més proper a mi són aquests nous recursos, em proposo apropiarme d'aquestes tecnologies, utilitzar-les com a mitjà o punt de partida per parasitar-les i/o posar-les en dubte per anar més enllà de cartografiar.

Posar-les en dubte perquè tot i l'evolució d'aquestes formes de representació, els mapes, siguin tecnològics o analògics segueixen incorporant i reproduint rols de poder. Un exemple clar és el cas de Palestina del que parla Christine Leuenberger a *The Politics of Maps*. En el cas del Lloc-Lloc, per la seva condició, és interessant no seguir incorporant aquests rols de poder.

"[...]that if the map is an instrument of power, then that power is available to whoever wields it. The map is as available as a tool for liberation as much as for exploration." (Alexis Bhagat & Lize Mogel, 2008: 7).

És funció de l'art trobar noves formes de representació i producció de l'espai. Noves narratives geogràfiques que ens expliquen l'entorn més enllà de la superfície. Alexis Bhagat & Lize Mogel en el seu llibre *"An Atlas of Radical Cartography"* ens presenta diverses obres que parlen de contra-cartografia, cartografia crítica i cartografia radical. Acullo aquests conceptes més que el de noves cartografies.

- ☐ Re-localitzar
- ☐ definició

forma part
del Fer-Desfer

alguns dels sinònims
de localitzar són:
assabentar, descobrir,
detectar, trobar.
Que responen a
la part romàntica de
Re-localitzar

utilitzo el guió de re-
per posar èmfasi en la
repetició

Molts cops per les paraules és on comença tot, fins i tot en el meu cas, tot i no ser una màster en la matèria. En primer lloc, re-localitzar implica una acció, és un verb i per explicar-lo consideraré les dues entrades del verb localitzar.

Localitzar: Verb

lo·ca·lit·zar trans., pron. (pronominal localitzar-se)

- Trobar el lloc on hi ha algú o alguna cosa.
- Adaptar una cosa a un lloc determinat, fer local.

Hi ha dues parts del treball que concorden amb les dues entrades. Per una banda, el treball consisteix en el procés de re-descoberta d'aquests indrets que són anomenats Llocs-llocs i a través d'accions simples representar aquests espais.

Per altra banda, en relació amb la segona entrada, fent aquest exercici de parlar d'aquests llocs que no són tan normatius, o els esperats, fent l'exercici de "localitzar-los", veure si es pot resignificar el que és local.

Finalment utilitzar el prefix re-, explica molt bé des de quin punt de vista em relaciono amb aquests espais, que és sempre des de la repetició, i quin és el mètode utilitzat. Perquè Re-localitzar és una redescoberta en un context concret amb una mirada romàntica dels llocs.

Re-localitzar recull una sèrie d'accions que s'han anat desenvolupant en relació a la descoberta d'aquests espais. Constantment s'han anat retroalimentant marc teòric i marc pràctic, per aquesta raó les accions es desenvolupen al llarg del procés en el qual es genera la idea de Lloc-lloc. A cada acció hi ha micro-càpsules de com s'ha pensat el Lloc-lloc. Aquestes accions funcionen com a experiments per conèixer i representar, més entès com a "parlar de", el Lloc-lloc.

Es desenvoluparan aquestes accions en tres Lloc-lloc diferents per obtenir més mostres i veure com funcionen en els tres espais.

Les accions s'anomenen a partir dels verbs que envolten el treball i segons el desenvolupament del procés. Els cinc verbs per parlar de consideracions al voltant del Lloc-llocs són; mirar, ubicar, recórrer, anomenar, indicar.

llista mental:
intimitat
alegals
relacionals
híbrids
no relacionats amb
formes geomètriques

Aquestes accions per explorar el Lloc-lloc han de co-existeixir amb tres factors:

- Respondre a les característiques d'un Lloc-lloc o evidenciar-les a través de contrastar-les amb les dels Lugares antropológicos.
- Subvertir/parasitar les formes de representació/localització que existeixen.
- Aprofitar els recursos i l'espai digital amb el que ens relacionem cada dia.

No és imprescindible que es compleixin tots els requisits, l'objectiu principal és explorar el Lloc-lloc. La maduresa de les accions depèn de la maduresa del procés a mesura que es va coneixent el Lloc-lloc.

Per pautar una mica l'explicació d'aquestes accions s'ha creat una llegenda per al contingut.

ACC = Acció (Explicació de l'acció)

IQA = Idees que acompanyen (Microcàpsules de marc teòric)

MTJ = Mitjà

AX = Arxiu (Mostres del multimedia recollit a partir del qual es crearan les peces audiovisuals on s'explicarà l'acció)

RE-LOCALITZAR

5 VERBS PER PARLAR DEL LLOC-LLOC

- ☐ mirar
- ☐ ubicar
- ☐ recórrer
- ☐ a-nomenar
- ☐ indicar

ACC
MJT
.txt
Notes

IQA

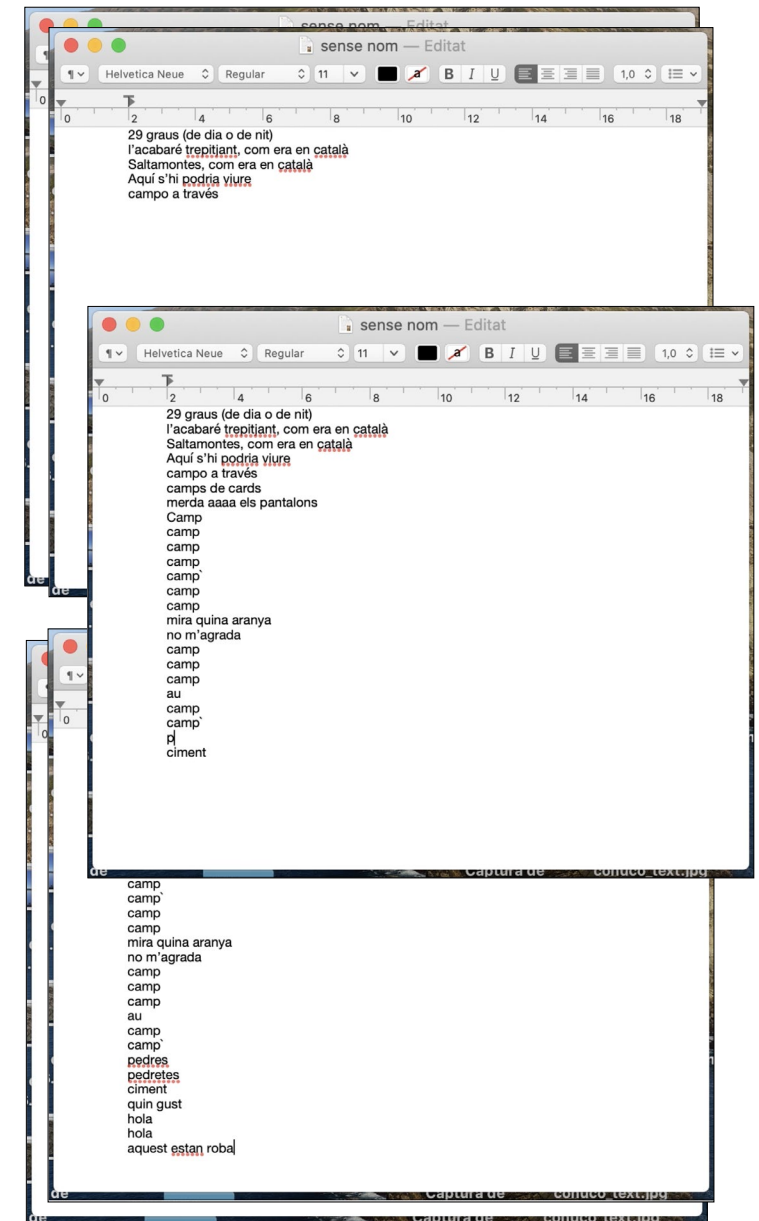
Passo una estona observant i recorrent el Lloc-lloc mental i físicament, apuntant sense filtre el que veig.

Una de les primeres accions sorgeix a partir de la manera de mirar, i particularment de mirar les coses que a priori no tenen importància. Aquest exercici comença des del moment en que es decideix parlar del Lloc-lloc, però més enllà del descobriment dels Llocs-llocs, faig l'exercici d'esgotar aquest espai com fa George Perec al llibre "Tentativa de agotamiento de un lugar parisino".

El passar d'habitant a temps parcial a habitant a temps complet, fa que la mirada s'acosti a la de la figura de Flâneur, i com aquest es relaciona amb els espais a diferència de com ho fa el Territoriant.

Aquesta acció també funciona com la contraposició entre allò global i allò local. Global com la informació de la imatge satel·lital dels indrets que ofereix Google Maps i local la informació del lloc viscut.

AX

ubicar

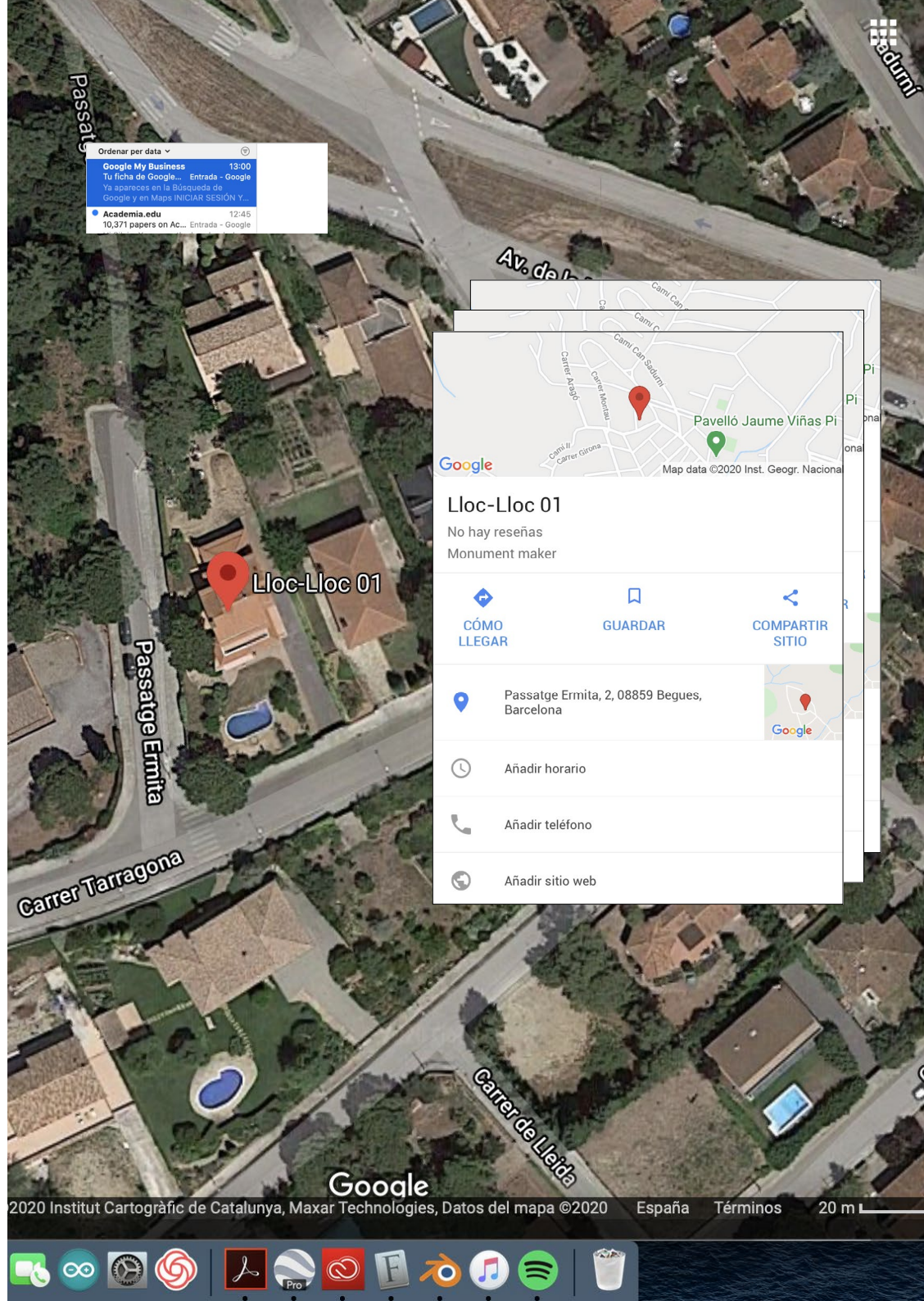
ACC
MJT
Maps

La primera intenció és ubicar-los "legalment" parasitant Google Maps. A partir d'aquest moment es genera una lluita contra la burocràcia d'internet.

En primer lloc busco l'espai i l'ubico a través d'"afegeix un lloc". Aquest apartat existeix perquè l'usuari pugui completar informació de l'app. Completo tota la informació que em demanen. Nom: Lloc-Lloc01, Adreça, en alguns casos sí que hi ha carrer, en d'altres són les coordenades, Quin tipus d'espai és? Penso en quina de les opcions s'adapta més a un Lloc-lloc. Un cop completat, accepto i aleshores queda pendent de revisió. Rebo el primer mail. Passen deu dies i la sollicitud queda penjada al núvol de la burocràcia.

Faig el mateix procés per a cadascun dels espais. Cap dels Lloc-lloc funciona. Investigo noves vies per parasitar Google Maps. Existeix Google My Business. Decideixo crear un negoci per al Lloc-lloc. Segueixo els passos anteriors. Rebo el correu, el meu "negoci" ha estat situat, però la ubicació com que no és exacta l'han posat a un habitatge particular. Per confirmar el negoci t'envien una carta amb un pin a l'adreça on hi ha el suposat negoci. Penso en el fet que arribarà la carta a la casa particular. M'imagino anant personalment a recollir-la, si arriba.

AX —>

ubicar

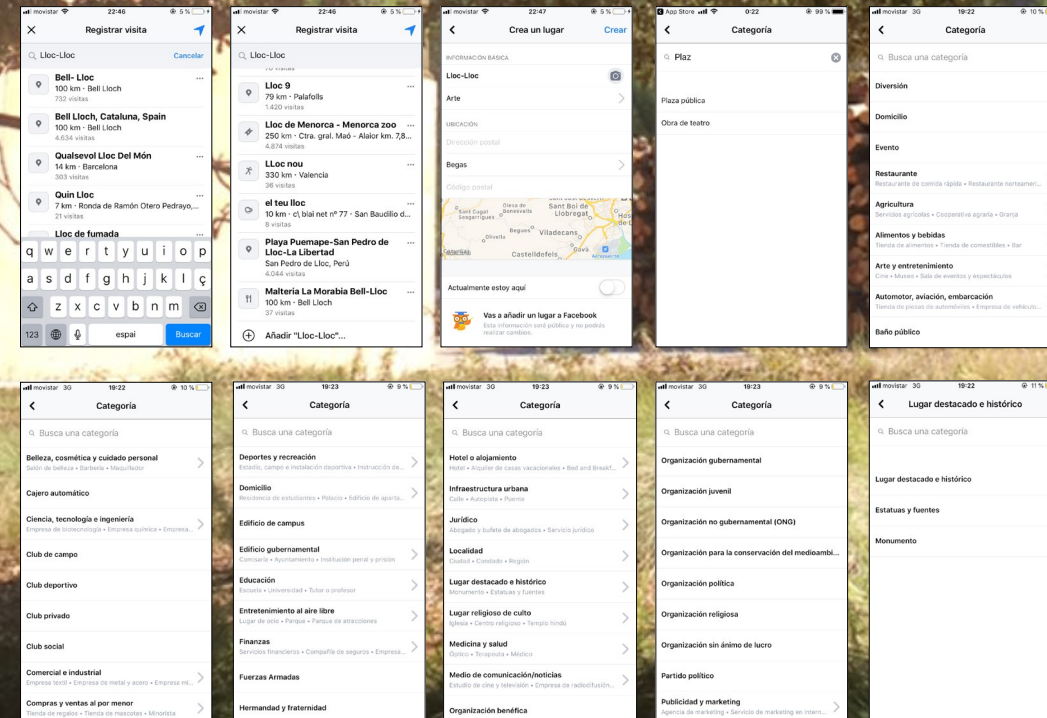
ACC
MJT
Instagram

IQA

Posteriorment es canvia de recurs i s'utilitzen aplicacions on les ubicacions no són l'element principal com per exemple són xarxes socials com Instagram i Facebook. Aquestes xarxes permeten posar-se creatiu a l'hora d'ubicar les teves publicacions, per tant s'espera un camí planer. S'aconsegueix, aquí sí, crear una ubicació però tornant a adjudicar una funció oficial a l'espai.

El Lloc-lloc no passa els múltiples filtres burocràtics de google maps. Són espais que eventualment s'han convertit en relacionals, però no compleixen una funció específica. Aquesta inespecificació fa que siguin espais lliures i alegal. És curiós haver d'escollir quina categoria oficial tenen aquests espais. Valorar en quin grup es podrien encabir, m'ajuda a pensar-los millor.

AX →

ACC
MJT
Strava

IOA

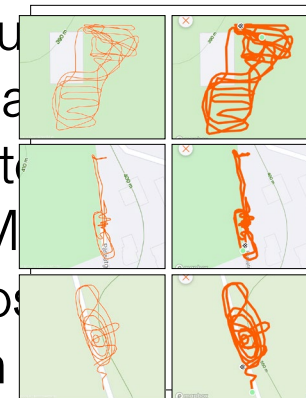
Estem constantment ubicades a l'espai gràcies a la geolocalització, per tant podríem dir que vivim en un mapa desmesurat com el de l'imperi del que parla Jorge Luis Borges. En aquest context de viure geolocalitzades, ubicades constantment en un mapa penso en caminar com dibuixar a escala real. Per tant, es poden crear guies d'un espai a través del moviment, és a dir, a partir de com recorrem els espais.

Utilitzant la geolocalització de l'aplicació Strava, que he descobert durant aquest confinament, recorro els Lloc-lloc amb l'objectiu de posar a prova aquesta geolocalització, veure fins on arriba i per altra banda evidenciar que el Lloc-lloc a diferència del Lugar antropológico no responen a formes geomètriques.

Un cop obtingudes aquestes representacions del Lloc-lloc considero que l'escala és el que molts cops dóna sentit a la voluntat de localitzar, és a dir, escalar és el gran què de la ciència de cartografiar i fa que aquesta compleixi un objectiu funcional.

Situar aquestes representacions en un espai 3D sense cap altre referent, fa que concebre'ls sigui pràcticament impossible. No som capaços d'entendre la magnitud d'un espai si no està contextualitzat.

"En aquel Imperio, el Arte de la Cartografía logró tal Perfección que una sola Provincia ocupaba una provincia. Con el tiempo, estos Mapas no satisficieron y los cartógrafos levantaron un

que tenía el tamaño del Imperio y coincidía puntualmente con él. Menos Adictas al Estudio de la Cartografía, las Generaciones Siguietes entendieron que ese dilata

y no sin Impiedad lo desmembraron en provincias del Sol y de la Luna, y en las desiertas Ruinas del Oeste, y en las Animales y por lo que no hay otra reliquia geográficas."

Suárez de Pineda, Varones Prudentes, p. XLV, Lérida, 1658

☐ a-nomenar

ACC
MJT
Instagram

De manera irònica, dissenyo una placa de carrer seguint la mateixa estètica que tenen les de tot el municipi, on si pot introduir el nom que faci servir cada persona per referir-se al Lloc-Lloc. S'utilitza la plataforma d'instagram, perquè els seus filtres permeten col·locar en l'espai un objecte de manera virtual.

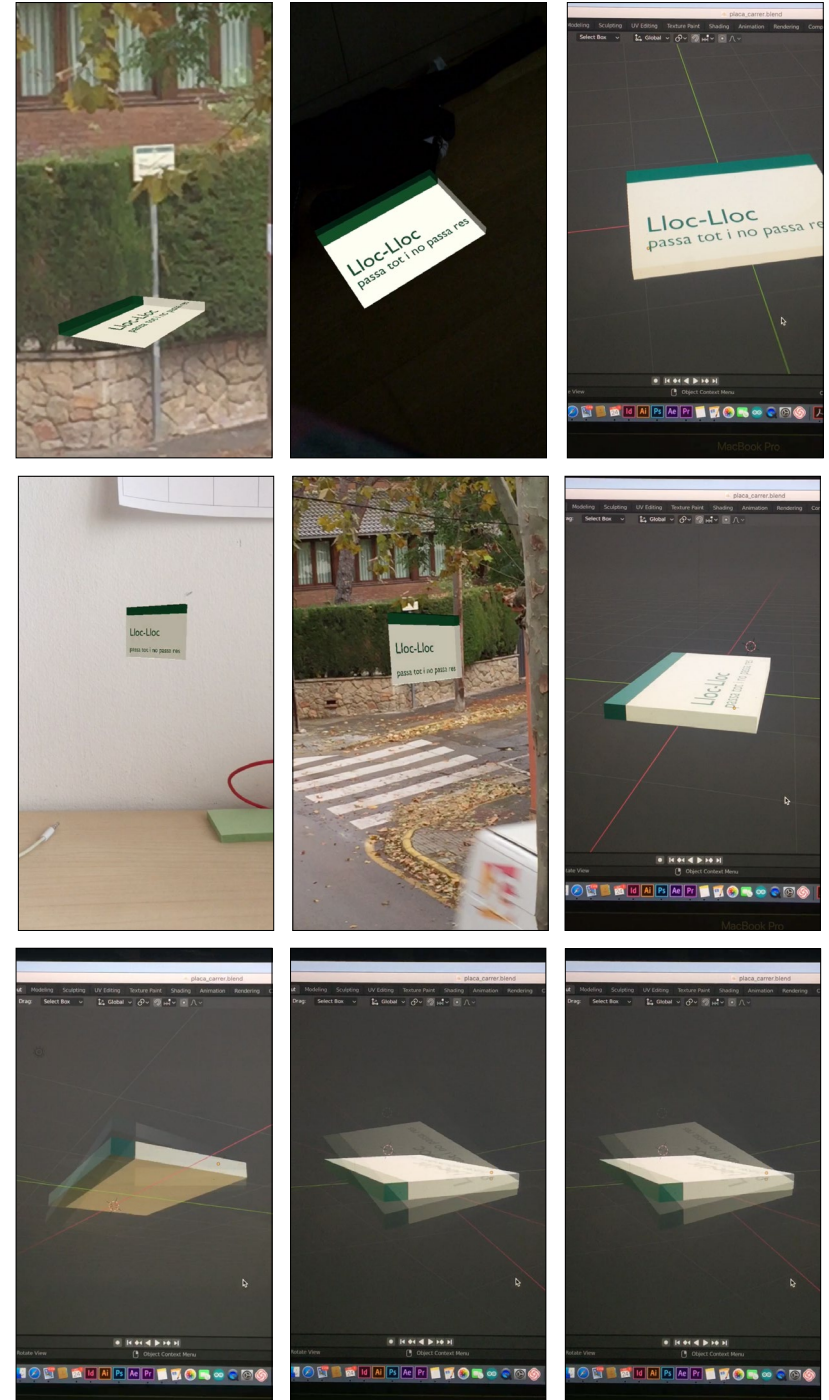
IQA

Els Lugares antropológicos tenen un seguit de símbols que d'alguna manera els legitimen. Normalment són, per exemple, a la plaça del poble hi haurà un monument, una font, una creu alguna referència històrica que dona pes a l'espai.

Un dels elements comuns en tots aquest Lugares antropológicos i dels més simples que compleixen aquesta funció de legitimitzar, són les plaques de senyalització d'un carrer o espai. Aquestes plaques normalment contenen noms propis que són operadors d'ordenaments cronològics i de legitimacions històriques que fan que un indret prengui importància. Com diu Marc Augé, "la alusión al pasado complejiza el presente". Són elements per jerarquitzar i ordenar semànticament una superfície.

"Se puede reconocerlos en las funciones de los nombres propios: vuelven habitable o creíble el lugar que revisten con una palabra (al vaciarse de su poder clasificador, adquieren el de "permitir otra cosa)"

AX

ACC
MTJ
Maps
Whatssap

IQA

Demano a les persones que coneixen el Lloc-Lloc, que em descriguin a través d'una nota de veu el recorregut per anar als diferents espais sense donar cap més premissa que aquest missatge. →
M'interessa no ser més específica perquè no hi ha d'haver filtre a l'hora de donar les indicacions. ostres, és pel TFG, vaig a fer-ho bé.

Amb aquestes recull de notes de veu analitzo quins són els punts en comú i les expressions que s'utilitzen repetidament per crear unes noves indicacions.

tires amunt amunt amunt, vas recte recte...

Avui en dia Google maps arriba fins als llocs més remots que et puguis imaginar. En alguns casos de Lloc-Lloc no hi arriba exactament si no és posant la direcció dels llocs oficials que hi ha al voltant. De totes maneres et dona unes indicacions per anar-hi fins al final, la qüestió que m'ocupa és com les dona.

Si el Lloc-Lloc és un espai no normatiu i alegal han de ser unes indicacions que responguin a aquest caràcter anàrquic/clandestí. Amb aquesta premissa penso en transformar aquestes indicacions contraposant el llenguatge metòdic i universal (global) amb el llenguatge ambigu de les persones locals. Generar aquesta contradicció d'indicació-ambigua, és el que fa pràcticament impossible arribar-hi.

Toma Carrer Sant Domènec y Camí Ral hacia Carrer Berguedà.

3 min (1,1 km)

1. Em podries fer un àudio de com arribar desdel nostre carrer a la ? 11:26 ✓
2. Pensa-hi hehe 18:01 ✓
I si li pots dir a algun compi teu també :DDDD 18:01 ✓
3. Fersui! 12:30 ✓
Pots ferme una nota de veu de com aniries desde casa mea a la i , xinu xano? 12:33 ✓
4. Gira a la derecha hacia Carrer Purgmoltó
5. Jenri! 11:30 ✓
Em podries fer un àudio de com aniries des de casa teva caminant al descampat del costat de la central) i a la ? 11:36 ✓
Quan puguis! 11:36 ✓
6. En la rotonda, toma la segunda saída en dirección
7. Hello 11:27 ✓
Em podries fer un àudio explicant com ho fas per arribar des de casa meva (o casa teva) a la ? 11:29 ✓
(Quan puguis) 11:29 ✓
8. Hello linda! Quan tinguis un moment, podries enviar-me un àudio de com aniries desde casa meva, o la rotonda de l'ambulatori a la i al ? :P 14:11 ✓
9. Gira a la izquierda.

El destino está a la izquierda.

18 m

Nota1

vale doncs no se molt bé però és el camí que pots agafar com abans de can Rigol, que va pel costat de la variant o també el pots agafar per l'entrada de mas ferrer ficar-te com per dins de la riera, és com la riera, passes pel costat d'una casa i tires recte i arribes com a una pineda que és com una mica descampat, aleshores deixes el cotxe i anar caminant, fas recte recte recte, passes pel costat d'una casa a la dreta i passes entremig d'uns camps i al final ja veus el montón de troncs. Vale doncs no se molt bé però és el camí que pots agafar com abans de can Rigol, que va pel costat de la variant o també el pots agafar per l'entrada de mas ferrer ficar-te com per dins de la riera, és com la riera, passes pel costat d'una casa i tires recte i arribes com a una pineda que és com una mica descampat, aleshores deixes el cotxe i anar caminant, fas recte recte recte, passes pel costat d'una casa a la dreta i passes entremig d'uns camps i al final ja veus el montón de troncs.

Nota2

jo el que faria és anar a Bon Solei i agafaria allà el camí de muntanya... a mà esquerra... és a dir... aah just entrar a Bon Solei a mà esquerra mor ...a... un camí i neix un camí de muntanya, val, que són els camins que van per les vinyes que a l'esquerra es veu la piscina, el campito, etece etece, per aquells camins seguiria fins al peu de la pista, que de fet pots anar o per dalt masia de can Figueres, can Sadurní, tal i qual que un dia vam anar tu i jo a fer un passeig, o per baix que hi haurà un punt que hauràs d'entrar... al barri i sortir, al barri on viu el Miqui no sé com es diu aquell barri, la qüestió és al peu on comença la pista... on comença la carretera que va cap al Montau, just on comença l'asfalt allà hi ha un desviu a mà a esquerra, em sembla que hi ha un piló de metall a mà esquerra que puja puja i puja, és un camí de muntanya que és tot pedregós, jo agafaria aquell perquè la pista és avorridíssim, agafes aquell i segueixes segueixes segueixes i et deixa a una curva a dalt que has de fer un parell de curves i on mor l'asfalt és on està el descampat que dius tu

Nota3

vas a la rotonda que va a mas ferrer, vale, hi ha un camí que passa per sota d'un pont en aquella rotonda passes per allà sota i gires a mà dreta per la pista... bueno camí de sorra que va paral·lel a la variant, segueixes per allà tires recte en el següent desviu, perquè si vas a la dreta, vas a can Rigol, tires recte i a uns 100-200 metres et trobes, emmmm, és a dir a l'altura més o menys una mica més enllà d'una pineda, com una mini pineda on la gent aparca cotxes allà, doncs una mica més enllà d'aquesta pineda, em sembla que hi ha, no sé si hi ha un piló de ferro o algo, però hi haurà un desviu a mà esquerra, d'un camí, un camí que segueix em sembla un murret de pedra, així com fet, agafes aquest camí, el que va a ma esquerra, l'agafes i el segueixes fins que mori, vale, aquest camí mor com en un camp, just a un camp, vale, bordeges aquest camp per un caminet per la dreta, vale, i res estaràs allà ja, et quedarà a mà esquerra.

Nota4

baixes el teu carrer fins l'ambulatori, tires recte per anar pel carrer de l'escorxador i...i després tires recte per on les penyes, fins arribar al pont de l'aviari, creues el pont i només creuar el pont, que estàs davant de la tanca de Can Rigol gires a mà esquerra fas uns 100 metres i després gires a mà dreta, tires recte tires recte recte amunt fins que et trobes a mà dreta una masia que es diu mas roig, justament allà pots o seguir recte o girar a mà esquerra, doncs gires a mà esquerra uns quants metres que passaràs una cadena que a vegades està oberta o a vegades tancada i tu llavors tires recte recte recte i...i llavors et quedarà a mà esquerra, pot anar o per un camp de conreu així una miqueta camp a través o si tires recte recte arribaràs a l'entrada que et fica un cartell de basa de bombers que hi ha una bassa soterrada pels bombers, on el cartell gires a mà esquerra que també hi ha una cadena i ja és una pista...

Nota5

vas direcció poliesportiu, segueixes recte fins trobar l'avinguda can Sadurní fas tota l'avinguda fins que a mà dreta pots entrar a la pista del pi gros, llavors un cop entris en aquella pista si tires recte vas a la masia com a tal doncs has de girar a mà esquerra fer la pista que va pel pi gros segueixes la pista fins que a mà dreta veuràs que surt una carretera d'asfalt, fas la carretera fins a dalt de tot i hi ha un punt que la carretera es divideix en dos o vas a la dreta cap a un cartell que fica subestació elèctrica o cap a l'esquerra doncs tu tires a l'esquerra i un altre cop a l'esquerra i deixes l'asfalt i allà pues és seguir la pista, el carrer, bueno el carrer, la pista principal tires amunt tires amunt passes la caseta....

Nota6

aviam per anar cap allà sortiria de casa baixes fins la rotonda de l'ambulatori segueixes recte, vas per les obres arribes a can Rigol creues el pont, passes per davant la casa de colònies segueixes caminant una pista forestal, llavors quan arribes a un encreuament, el primer encreuament, gires a l'esquerra segueixes un camí que va entre arbres i després gires a la dreta, llavors segueixes un camí que va tot recte i crec que arribes a la x per aquell caminet... potser has d'agafar un altre que fa una mica de baixada però ja està... passes pel corral de les ovelles i més o menys estàs allà

Nota7

des de casa... emmmm... pots anar o per les vinyes o per la carretera... siiii... iiii... anem per les vinyes seria pujar el carrer de casa fins a sobrepassar ...a... i arribar a la part de sorra, un camí de sorra (explica perquè el carrer de casa acaba en sorra) llavors puges, arribes a les vinyes, creues les vinyes girant a l'esquerra fas totes les vinyes creues la masia de can sadurní segueixes més per les vinyes i després arribes al pi gros, un cop arribes al pi gros... a... hi ha un carrer, un camí, a... d'... d'asfalt és a dir una carretera que puja cap amunt vas seguint la carretera, vas seguint la carretera llavors un cop arribes allà... emmm... a la central elèctrica i ja està

Nota8

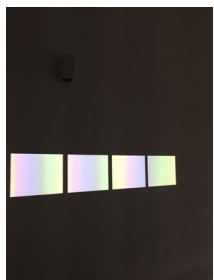
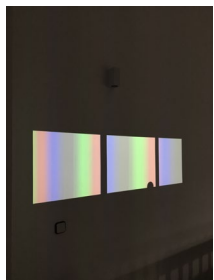
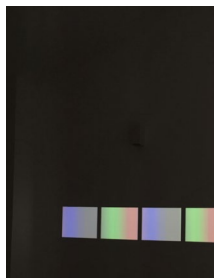
Aniria fins al CC i després...eee...caminaria la carretera que porta cap a la variant fins a trobar-me al túnel que passa per sota, llavors sortiria al camí de terra... el que... en direcció olesa...em doncs el que va paral·lel a la variant i arribaria a un bosquet que és el bosquet de can Rigol, llavors continuaria tirant recte cap a dalt cap al parc del garraf fins a trobar-me una masia, que és la masia de casa el Quicu, continuaria tirant i em trobaria una cadena, la passaria i em trobaria a 200 metres més endavant un descampat que aquell descampat talla amb el camí que va cap a la plana novella i just allà ja està a la dreta

Nota9

pues agafaria per exemple baixaria fins la rotonda aquella que hi ha allà que separa el cactus del cap i del centre d'avis i pujaria tot recte fins a dalt fins a creuar-me amb la residència d'avis i allà doncs em cap a la dreta hi ha un camí... em un carrer sense sortida tallat i ja entra al bosc.

Nota10

el que faria és anar fins al pi gros anant pel barri de can sadurní i una vegada em trobes a... no acabaria d'entrar al pi gros, però una vegada em trobés la desviació que puja... aa.. o bé podria anar per l'esfaltat o bé per el camí de terra si anés caminant... iiii... en cas que seguís l'esfaltat quan s'acaba ja estaria allà

¹Provés composició de les cinc peces audiovisuals

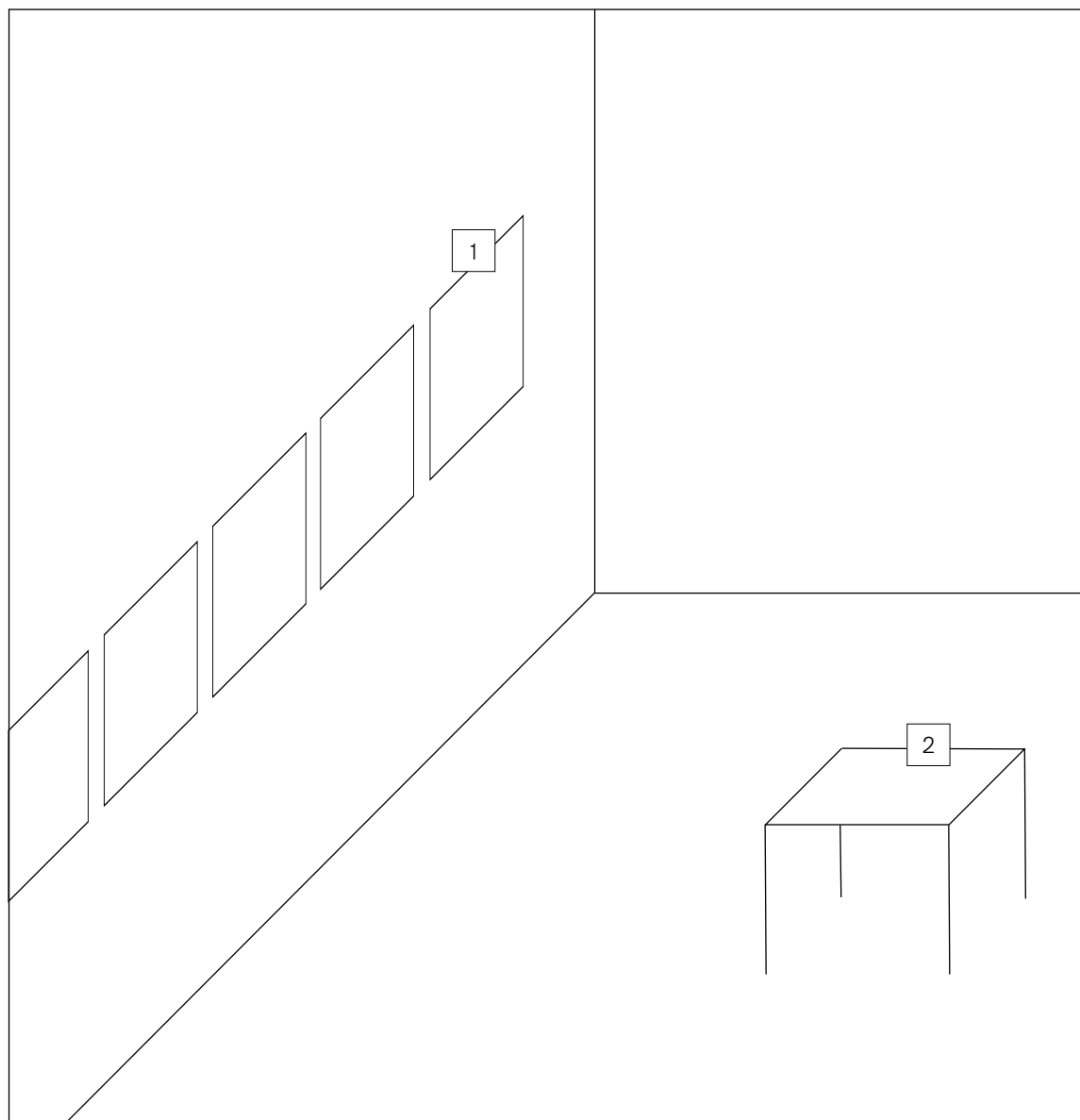
Re-localitzar estava pensat amb l'objectiu de crear un web on tot el material fos consultable i no poder considerar unes peces "finals" perquè tot és part d'un procés de recerca, que es podria estendre, en el que pretenc donar a totes les parts la mateixa importància.

Davant de la impossibilitat, per ara, de programar aquest web (possiblement arribarà més endavant) es pensa en una alternativa per presentar les accions i el procés de recerca.

Al treballar amb recursos digitals, les peces que recolliran aquestes accions seran audiovisuals. Se'n mostraran cinc a la vegada, corresponents a cada un dels verbs. De cada acció es mostren les representacions dels tres Lloc-lloc estudiats. Aquestes peces es projecten a la paret horitzontalment¹. Cal dir que aquesta composició pensada inicialment haurà de ser flexible i adaptar-se a l'espai on hagi de ser projectat.

Pel que fa al procés, s'instalarà una taula que funcionarà com a leitmotiv de la instal·lació. Taula i cadira com a context on s'ha dut a terme la investigació amb material consultable.

- 📁 Re-localitzar
- 📁 Instal·lació

1 Projecció simultànea de les 5 accions realitzades per cada espai. L'escala de les "pantalles" variarà segons l'espai.

2 Taula on hi haurà material que he utilitzat durant tot el projecte perquè es pugui consultar, barrejat amb unes peces editorials que expliquen de manera molt breu les accions. La intenció és que no es diferenciïn com a peça final sinó que formin part del procés com la resta de material.

- 1 Posar en valor els espais no normatius.
 - 1.1 Definir el Lloc-Lloc i les seves característiques.
 - 1.2 Explorar com representar aquest Lloc-Lloc. Com generar noves lectures i maneres de parlar d'aquest Lloc-Lloc que ressaltin el seu caràcter no normatiu.
 - 1.3 Definir el recurs més adient per desenvolupar aquestes representacions.
- 2 Valorar si el Lloc-Lloc serveix per resignificar el que és local.

1

Aquest objectiu es compleix durant tot el treball a través de la definició del concepte i de les accions que contenen micro-càpsules de teoria per exposar i parlar del Lloc-Lloc remarcant les seves característiques.

1.1

Gràcies a tot el procés de recerca, on s'han trobat aproximacions i semblances amb conceptes dels quals parlen diferents autors i artistes, s'ha pogut definir de manera senzilla i concisa com entenc el Lloc-Lloc. Però no tot és teòric, l'interès per definir-ho sorgeix també d'una vivència de primera mà d'aquests espais i de com els estava "habitant". És important remarcar que el Lloc-Lloc s'ha de viure per detectar-lo.

En una classe de TFG, quan explicava com era el Lloc-Lloc, algunes companyes van dir-me que elles ja tenien al cap alguns Lloc-Lloc del seu poble. Segurament perquè s'hi han relacionat de la mateixa manera que jo.

1.2

Aquests dos objectius han acabat activant-se a la vegada gràcies al dilema del mitjà. Tenia clar que volia treballar fent representacions d'aquests espais, però el mètode per fer-ho (pensar en cartografies) em limitava.

Finalment en canviar el mitjà, fixant-me en el que tenim dia a dia a la mà, un *smartphone*, desencadena que pensi en com utilitzar aquests recursos per a explicar el Lloc-Lloc.

A través de les cinc accions s'ha explorat el concepte del Lloc-lloc i s'han generat maneres d'explicar-lo que respecten el seu caràcter i reivindiquen algunes de les seves característiques com per exemple; no ser reconeguts, la seva alegalitat i el seu amorfisme.

1.3

El to d'aquestes accions és per subvertir i aprofitar els recursos i l'espai digital fent experiments a través de l'ús i l'apropiació d'aquestes tecnologies i del seu llenguatge. Les accions es duen a terme intentant ser trencadores amb el sistema com ho són els espais dels quals parla.

Aquest objectiu s'ha complert parcialment perquè considero que fer les accions de manera digital ha estat limitat pels meus coneixements, ja que algunes eines eren una novetat. Tot i això es valora positivament perquè el procés per dur a terme les accions ha estat experimental i en tractar-se d'una recerca a través d'ells, no valoro únicament el resultat final o formal.

Penso que la part pràctica és posar un peu en un camp de recerca en l'entorn digital. Just aquestes limitacions són les que m'animen a estudiar com arribar més lluny en les intervencions en el món digital i m'obre una porta d'infinites possibilitats i combinacions. M'interessa treballar amb les noves tecnologies, amb la idea del "hacktivism" (a petita escala) i envoltar-me de persones que utilitzin aquest recurs amb finalitats artístiques.

2.

El Lloc-lloc pot resignificar el que és local si el vius. A un nivell personal, reivindicar aquests espais, parlar d'ells i viure'ls, sí que em fa resignificar el que és local. Les persones amb qui he compartit el treball també ho podrien considerar i qui s'ha llegit el treball pot fer l'exercici de pensar en els seus Lloc-lloc i aleshores revalorar el que s'entén per local en el seu entorn. Per tant, el Lloc-lloc funciona i interessa que funcioni però a un nivell individual o de petit col·lectiu

Considero que allò local més profund són les relacions que generen els habitants amb el seu entorn, quan aquestes no estan regides per espais "oficialment" indicats per això. Té a veure amb què el Lugar antropológico funciona quasi com un contracte social.

Tot i parlar de desigualtat d'espais i reivindicar que el Lloc-lloc existeix, no considero que en un entorn rural aquests espais hagin de ser productius, és a dir, explotats d'alguna manera. L'essència d'aquests espais és l'apropiació particular que fa cada habitant i per tant, generar-hi alguna iniciativa en particular podria matar aquesta llibertat i significaria una possible regulació de l'espai.

Els Lloc-lloc han de ser considerats, és a dir explicats però dins de la seva alegalitat i conservant el sentit de "desapareguts", sense cap intenció de convertir-los en un Lugar antropológico. És a dir sense envair-los ni modificar-los urbanísticament, com per exemple posar-hi un banc per seure. Re-localitzar és assenyalar-los per demostrar la seva rellevància local, però conservant la seva naturalesa.

Per últim, pel que fa a la continuïtat d'aquest projecte, em quedo amb la descoberta del Lloc-lloc, ja que considero que aquest procés és només un inici a partir del qual se m'obren altres vies d'investigació com per exemple: aprofundir en la politització dels mapes i en la relació entre espai i gènere.

Alcaina, L. (2016). *El paisaje entrópico como subversión: génesis en el arte de los años sesenta y reciclaje en la actualidad*. (Licenciatura). Universitat de Barcelona.

Augé, M. (2008). *Los "no lugares"*. Gedisa.

Cruz, D. (2018) *Intersecta. Seminario de Artes Mediales*. Ediciones Departamento de Artes Visuales Facultad de Chile.

Jacobs, Jane (2006) A geography of big thing. *SAGE Publications*. N° 13, pàgs 1-27.

Leuenberger, C (2019) The Politics of Maps: Mapping the West Bank Barrier. *Journal of Borderlands Studies*. N°31, pàg 339-364.

Muñoz, F. (2010). Los paisajes del transumer. El orden visual del consumo en tránsito. *Enrahonar: an international journal of theoretical and practical reason*. N° 45. (Exemplar dedicat a: Estètica de la Natura). pàgs 107-121.

Muñoz, F. (2008). *Urbanización*. Gustavo Gili.

Milián Gimeno, F (2015). Reseña de Francesc Muñoz (2008) *Urbanización. Paisajes comunes, lugares globales*. URBS. Revista de Estudios Urbanos y Ciencias Sociales. N°6. pàgs 161-164.

Nogué, J. (2007). Territorios sin discurso, paisajes sin imaginario, retos y dilemas. *Ería: Revista cuatrimestral de geografía*. N° 73-74. pàgs 373-382.

Perec, G. (2012). *Tentativa de agotamiento de un lugar parisino*. Gustavo Gili.

Smithson, R. (2006). *Un recorrido por los monumentos de Pas-saic, Nueva Jersey*. Gustavo Gili.

